

Arrest

nr. 147 264 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 augustus 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. 6 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 10 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18/08/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06/01/2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-adviseur in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, T.B. (...), medische redenen aan en legt hij ter staving medische attesten voor. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 21/12/2011 (zie gesloten bijlage) en concludeerde: " Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt mijns insziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Mongolië."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.4. Volgens informatie van de verwerende partij hebben de eerste en de derde verzoekende partij het grondgebied verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.2. Uit informatie overgemaakt door de verwerende partij met een schrijven van 6 mei 2015 blijkt dat de eerste en de derde verzoekende partij het grondgebied vrijwillig hebben verlaten, respectievelijk op 25 september 2012 en op 22 juli 2014. Ter terechtzitting gewezen op deze informatie, betwist de advocaat van de verzoekende partijen deze informatie niet.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de eerste en de derde verzoekende partij bij onderhavige vordering gelet op het feit dat zij zich niet meer op het grondgebied bevinden, stelt de advocaat van de verzoekende partijen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Wat het actueel belang van de eerste en de derde verzoekende partij betreft bij de beslissing van 10 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, wijst de Raad op artikel 9ter van de vreemdelingenwet

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling (...) kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen (...)”

Uit de bewoordingen van bovenstaande wetsbepaling blijkt duidelijk dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen.

Er dient aldus rekening te worden gehouden met het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts kan worden ingewilligd indien de aanvrager in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898).

Uit informatie overgemaakt door de verwerende partij is echter gebleken dat de eerste en de derde verzoekende partij het grondgebied vrijwillig hebben verlaten.

Na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zal de verwerende partij *in casu* bijgevolg enkel kunnen vaststellen dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf van de voornoemde verzoekende partijen niet kan inwilligen. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden beslissing de voornoemde verzoekende partijen nog tot voordeel kan strekken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk in hoofde van de eerste en de derde verzoekende partij.

3.3. Voorts wijst de Raad erop dat *in casu* uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij, samen met de overige verzoekende partijen op 18 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Middels de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag ongegrond verklaard met verwijzing naar het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 21 december 2011 uitbracht aangaande de medische problematiek van de eerste verzoekende partij, zoals blijkt uit het stuk 3 dat de verzoekende partijen toevoegen aan hun verzoekschrift.

Het blijkt dan ook dat de thans bestreden beslissing werd genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die enkel was gegrond op de medische problematiek van de eerste verzoekende partij en niet op enige medische problematiek van de overige verzoekende partijen.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag van 18 augustus 2008 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en een standaard medisch getuigschrift werden overgemaakt met betrekking tot de eerste verzoekende partij. Ook de stukken toegevoegd door de verzoekende partijen aan hun verzoekschrift hebben alle betrekking op de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verblijfsaanvraag van 18 augustus 2008 zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de overige verzoekende partijen.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij zelf geen medische problematiek heeft voorgelegd en nu blijkt dat zij evenmin in haar hoofde een standaard medisch getuigschrift heeft gevoegd bij de voornoemde aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de voornoemde verzoekende partij geen *“in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* is die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen.

Aangezien deze verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, kan zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de tweede verzoekende partij bij onderhavige vordering. Opdat deze verzoekende partij een persoonlijk belang bij het beroep zou kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting werd gevraagd om, in het licht van de bovenstaande vaststellingen, standpunt in te nemen omtrent het persoonlijk en rechtstreeks belang van de tweede verzoekende partij. De advocaat van de verzoekende partijen stelt te volharden in het verzoekschrift daar er wel degelijk medische gronden voor de tweede verzoekende partij werden aangevoerd.

Echter, zoals reeds werd aangehaald, blijkt uit de aanvraag van 18 augustus 2008, die zich in het administratief dossier bevindt, niet dat voor de tweede verzoekende partij een medische problematiek werd voorgelegd. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat in haar hoofde een standaard medisch getuigschrift werd gevoegd bij de aanvraag van 18 augustus 2008. Ook aan het verzoekschrift worden geen stukken gevoegd die betrekking hebben op de medische situatie van de tweede verzoekende partij. De stelling van de advocaat van de verzoekende partijen dat er wel degelijk medische gronden voor de tweede verzoekende partij werden aangevoerd, mist dan ook feitelijke grondslag.

Er wordt aldus niet aangetoond dat de tweede verzoekende partij na een gebeurlijke vernietiging in aanmerking zou kunnen komen voor het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De voornoemde verzoekende partij valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij kan uit een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing - waarbij de louter op de medische problematiek van de eerste verzoekende partij gebaseerde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard - geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel halen. De tweede verzoekende partij kan niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aannemelijk maakt dat deze haar toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep, bij gebrek aan het wettelijk vereiste persoonlijk belang ook onontvankelijk is in de mate dat het is ingediend door de tweede verzoekende partij.

3.4. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER